

Arrest

nr. 137 349 van 27 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2014.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014 in plaats van 11 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een 31-jarige man van de Malinké etnie en u bezit de Guineese nationaliteit. U bent geboren in het dorp X, gelegen in de prefectuur Dabola, provincie Faranah, te Guinee. In 1995 verhuisde u naar de stad Faranah waar u samenwoonde met uw oom langs moeders kant en in 2009 verhuisde u naar de hoofdstad Conakry.

U bent in 2008 afgestudeerd als ingenieur-agronoom. U werkte een tijdje in een winkel waar u klanten advies gaf over meststoffen en insecticiden. U bent gehuwd en u heeft twee kinderen. U heeft één broer, twee stiefzussen en een stiefmoeder die nog in leven zijn.

Uw vader had twee vrouwen. Uw biologische moeder overleed in 2005. Ze had een heel slechte relatie met uw vader zijn andere vrouw en na de dood van uw moeder had u ook een slechte relatie met uw stiefmoeder. Uw vader had een slechte gezondheid. Omdat hij zijn einde voelde naderen riep hij iedereen van het gezin bij zich. Hij vertelde jullie dat hij enkel een stuk grond en zijn huis bezat. Dat huis zou hij geërfd hebben van zijn vader, zijn halfbroer, kapitein (L.D.), zou niets voor zijn zieke vader hebben gedaan waardoor uw vader alles erfde en zijn halfbroer niets. Nu zou u het huis erven en uw broer het stuk grond. Meisjes erven in Guinee niet omdat zij geacht worden te huwen en bij hun man te wonen. U moest uw vader echter wel beloven dat u goed voor uw zussen zou zorgen. Uw stiefmoeder reageerde heel kwaad omdat haar niets werd toegekend en zij verliet kwaad de kamer. Toen u haar wilde benaderen om met haar te spreken bedreigde ze u met een mes.

Uw vader overleed op 23 november 2011. Enkele dagen na zijn overlijden volgde er een ceremonie waarop ook zijn halfbroer, kapitein (L.D.), aanwezig was. Na de ceremonie riep deze de familie bijeen. Hij verklaarde er met uw stiefmoeder te zullen huwen. Hij vroeg u ook of u de eigendomsakte van het huis had. Hij zei dat het huis van zijn vader was en u niet toekwam. U vertelde hem dat u die inderdaad had maar u weigerde ze hem te geven. Hierop werd uw oom agressief en hij sloeg u op uw neus. U vluchtte daarop naar uw oom van moederszijde en u vertelde hem wat er gebeurd was. U bleef bij hem overnachten maar daags nadien werd u gewekt door het geluid van naderende pick-ups en de stem van uw oom (L.D.). U vluchtte naar de burens en keerde pas enkele uren later naar uw oom terug. Hij vertelde u dat kapitein Diaby u zocht. Jullie gingen te rade bij de "chef de quartier" en de lokale politie maar aangezien uw oom een militair was en het een familie aangelegenheid betrof wilden zij zich niet moeien. Daarop dook u onder bij een vriend van uw oom aan moeders kant. Uw oom vertelde u echter dat de kapitein u was gaan zoeken tot in uw geboortedorp en hij dacht dat het beter zou zijn indien u Guinee verliet. Uw oom regelde een smokkelaar en betaalde voor uw reis naar België.

U verliet Guinee op 15 december 2012, daags nadien kwam u in België aan en op 17 december 2012 vroeg u hier asiel aan.

U legde volgende documenten neer ter staving van uw asielrelaas: 2 diploma's en uw rijbewijs.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet kan toekennen.

Vooreerst dient gesteld te worden dat uw verklaringen intern tegenstrijdig zijn op verschillende cruciale punten van uw asielrelaas. Zo zijn uw verklaringen met betrekking tot het goed waarop het door u geschetste grondconflict van toepassing is, niet coherent. Zo verklaarde u dat u in 1995 verhuisde naar Faranah bij uw oom, toen u gevraagd werd waar uw ouders in die periode woonden antwoordde u dat zij toen in het centrum van Dabola woonden (CGVS, p. 5). Later verklaarde u dat zij daar in Dabola, in het familiehuis woonden dat eigendom was van uw grootvader, de vader van uw vader en dat ook de familie van uw vader met hen inwoonde (CGVS, p. 6). Bij het aanhalen van uw vervolgingsrelaas verklaarde u dat het betwiste goed eerder eigendom was geweest van uw grootvader van vaderszijde en dat hij het niet aan uw oom had toegekend maar aan uw vader (CGVS, pp. 14 – 15). Hieruit zouden we kunnen concluderen dat het betwiste goed, het familiehuis van uw grootvader betreft dat zich in Dabola bevindt. Wanneer hier echter expliciet naar gepeild wordt verklaart u echter dat de betwiste eigendom zich in Conakry bevindt, in de wijk Ymbaya (CGVS, p. 16). Wanneer u dan om verduidelijking werd gevraagd verklaart u dat uw ouders reeds sedert 1995 naar Conakry verhuisd zijn (CGVS, p. 16). Dit is echter verwonderlijk gezien u eerder verklaarde dat uw ouders in die periode in Dabola woonden en u eveneens verklaarde in 2009 naar Conakry te zijn verhuisd omdat net toen het huis dat uw ouders er gebouwd hadden af was (CGVS, p. 5). Gezien u enerzijds verklaart dat het betwiste goed het familiehuis van uw vaders familie is en u anderzijds verklaart dat het goed in Conakry gelegen is en beide volgens uw verklaringen niet met elkaar verenigbaar zijn ondergraaft dit de geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas. Indien uw ouders werkelijk in Conakry zouden gewoond hebben dan is het opmerkelijk dat u verklaart dat uw moeder in 2005 toch in Dabola overleden is (CGVS, pp. 11 – 12). Hiermee geconfronteerd stelt u dat uw moeder op zoek ging naar medicijnen voor haar ziekte in Dabola (CGVS, p. 17) hetgeen geenszins plausibel is aangezien redelijkerwijs kan verwacht worden dat men de beste medische zorgen kan vinden in de hoofdstad Conakry eerder dan in een kleine provinciestad als Dabola. Verder is het ook merkwaardig dat u eerst verklaart geen familie meer te hebben in Dabola noch in Faranah (CGVS, p. 6) terwijl u later verklaarde tijdens het Suikerfeest op

bezoek te zijn geweest bij familie in Dabola (CGVS, p. 7) en dat uw vrouw bij haar ouders woont in Faranah (CGVS, p. 10). Hetzelfde geldt voor uw verklaring als zou uw familie geen eigendommen meer hebben in Dabola of Faranah (CGVS, p. 7) gezien u later verklaart dat jullie er verschillende hutten hadden waarvan er op heden nog één verhuurd wordt (CGVS, p. 7) en dat uw vader er een stuk grond had dat hij bewerkte (CGVS, pp. 17 – 18). Tenslotte is het ook merkwaardig dat u eerst verklaart dat uw beide kinderen bij uw oom langs moeders kant zijn in Conakry (CGVS, p. 9) terwijl u iets later verklaart dat één van uw kinderen in Conakry verblijft en uw ander kind bij uw vrouw in Faranah (CGVS, p. 11). Gezien uw veelvuldige tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de woning waarop het conflict met uw oom betrekking heeft en andere gerelateerde aspecten kan geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

Daarnaast dient gesteld te worden dat een aantal van uw verklaringen ook weinig plausibel zijn. Zo is het weinig plausibel dat uw oom, de halfbroer van uw vader, die volgens u een machtig militair is (CGVS, p. 24), zou gewacht hebben tot uw vader overleden is alvorens de eigendom op te eisen waarop hij meende recht te hebben, te meer daar u verklaarde dat uw vader arm was (CGVS, p. 12) en slechts groenten teelde om in zijn eigen onderhoud te voorzien (CGVS, p. 12). Uw oom zou dus gezien zijn machtspositie gemakkelijk die eigendom hebben kunnen opeisen toen uw vader nog in leven was. Daarnaast is het ook geenszins plausibel dat u, als hoogopgeleide jonge man, in een grondconflict verwickeld bent maar u nooit gaat informeren naar wat uw rechten zijn volgens het Guinees erfrecht noch naar hoe u die rechten zou kunnen afdwingen (CGVS, pp. 21 – 23). Van een hoog opgeleid iemand zou ten minste kunnen verwacht worden dat hij navraag doet naar zijn rechten in dergelijke situatie, alvorens naar het buitenland te vluchten om internationale bescherming te vragen.

Tenslotte is het ook verwonderlijk dat u geen enkel begin van bewijs weet neer te leggen van het door u aangehaalde grondconflict. Nochtans heeft u vaak contact met uw vrouw en heeft zij u reeds documenten opgestuurd (CGVS, p. 3, p. 8). U heeft ook soms contact met uw oom die de eigendomsdocumenten van het goed waarop het conflict betrekking heeft liggen (CGVS, p. 8, p. 20). Er kan redelijkerwijs van u verwacht worden dat u de moeite doet om alle stukken ter staving van uw asielrelaas die in uw bezit zijn over te leggen aan de Belgische asielinstanties. Gezien u in België asiel hebt aangevraagd op 17 december 2012 en uw interview plaats vond op 21 maart 2014 kan gesteld worden dat u meer dan voldoende tijd gehad heeft om alle nuttige bewijsstukken te verzamelen. Dat u dan dergelijke belangrijke stukken die in het bezit zijn van uw familie niet voorlegt doet verder afbreuk aan de door u verklaarde vrees. Dat u daarnaast ook met moeite het document in kwestie weet te beschrijven en u niet weet of het nog bij uw oom ligt of niet (CGVS, p. 21) is evenmin plausibel gezien het belang van dit eigendomsdocument in uw relaas.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen kan u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a of b niet worden toegekend.

De overige door u neergelegde documenten doen hier geen afbreuk aan. Uw diploma's tonen aan dat u gestudeerd heeft in Guinee hetgeen niet betwist wordt. Uw rijbewijs toont aan dat u in Guinee gemachtigd was om een voertuig te besturen, hetgeen evenmin in twijfel wordt getrokken.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn definitief en de nieuwe regering is gevormd.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij voegt een stamboom bij het verzoekschrift en verduidelijkt dat hij zijn grootnonkel ook 'grootvader' noemde. Verzoekers ouders leefden bij deze grootnonkel in Dabola tot 1996, wanneer zij naar Conakry verhuisden. De heer O.D. (volgens de stamboom verzoekers nonkel) heeft de erfenis van verzoekers grootnonkel gekregen. Het betreft meerdere huizen (hutten) die hij thans verhuurt gezien hij zelf is verhuisd naar Arfamoussaya. Verzoeker stelt dat de erfeniskwestie niets te maken heeft met de huizen/hutten in Dabola. Dit zijn goederen van zijn nonkel. Het betreft daarentegen het huis en de grond die verzoeker van zijn vader kreeg. Deze had deze op zijn beurt geërfd van diens vader, verzoekers grootvader. Het huis in Dabola werd 'familiehuis' genoemd omdat bijna alle familieleden er nog hadden gewoond. Toch behoorde dit destijds aan de grootnonkel van verzoeker en thans aan zijn nonkel.

Verzoeker stipt aan dat de ouders van zijn vriendin eisten dat zij zou huwen. Daarom is zijn oom in zijn naam met haar getrouwd. Het is zijn oom die nu voor haar en voor verzoekers kinderen moet zorgen.

Voor zover er nog tegenstrijdigheden en omissies in verzoekers relaas voorkomen, zijn deze niet van aard om tot de ongeloofwaardigheid van het relaas te besluiten. Het is niet verwonderlijk dat enkele details tegenstrijdig lijken wanneer men rekening houdt met het feit dat het verhaal verteld wordt in de ene taal, vertaald wordt in een andere taal en opgeschreven wordt in nog een andere taal. Tevens rekening houdend met de ingewikkelde familiestamboom, is een misverstand snel ontstaan.

Verzoeker heeft inderdaad verklaard dat hij in 1995 verhuisde naar zijn oom terwijl zijn ouders even later vanuit het huis van de grootnonkel in Dabola verhuisden naar Conakry. Verzoeker citeert een aantal van zijn gezegden tijdens het gehoor en meent dat hem geen tegenstrijdigheid kan worden verweten. Hij woonde van 1995 tot 2009 bij zijn oom in Faranah. Zijn ouders woonden in Dabola en verhuisden in 1996 naar Conakry. In 2009 verhuisde verzoeker ook naar Conakry en ging hij bij zijn ouders wonen.

De verwarring inzake het goed waarop de erfeniskwestie betrekking heeft zit erin dat verweerder ervan uitging dat dit de familiewoning was. Dit klopt echter niet. De erfeniskwestie betreft de woning in Conakry en een stuk grond. Deze werden door verzoekers grootvader nagelaten aan verzoekers vader. Verzoeker heeft steeds de waarheid verteld en uitgelegd dat het huis zich in Conakry bevindt. Hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens het gehoor, waarin hij klaar en duidelijk aangaf dat zijn ouders reeds in 1995 vanuit Dabola verhuisden naar Conakry.

Dat verzoekers moeder naar Dabola ging op zoek naar traditionele medicijnen is niet verwonderlijk. Zij had eerst jarenlang dokters geconsulteerd in Conakry en deze zeiden niets meer voor haar te kunnen doen. Als laatste redmiddel ging zij naar een medicijnman in Dabola. Zij bleef daar tot haar overlijden in 2005. Het is niet vreemd dat mensen als laatste reddingsmiddel zoeken naar wondermiddeltjes. Bovendien zijn de gewoontes, gebruiken en tradities in Guinee heel anders dan in België. Het is duidelijk dat tijdens het gehoor heel wat onduidelijkheden en misverstanden zijn ontstaan, waarover nooit verduidelijking werd gevraagd noch grondig onderzoek werd gevoerd.

Volgens verzoeker is het niet verwonderlijk dat zijn oom wachtte tot verzoekers vader stierf alvorens de eigendom op te eisen. Hij kon daarna immers huwen met diens vrouw en op deze wijze alles claimen.

Verzoeker merkt, waar hem wordt verweten dat hij zich niet informeerde over zijn rechten, op dat Guinee geen rechtsstaat is zoals België. Zowel hijzelf als zijn advocaat merkte dit op tijdens het gehoor.

Verzoeker bevestigt voorst dat één kind in Faranah verblijft en het andere kind soms in Conakry en soms in Faranah. Zijn oom draagt, zoals reeds hoger werd uitgelegd, zorg voor zijn echtgenote en kinderen. Zijn echtgenote volgt echter nog steeds medische studies in Faranah, hoewel zij normaal bij zijn oom woont. Bijgevolg pendelt ze constant tussen Faranah en Conakry. Haar oudste kind blijft echter in Conakry. Het jongste kind krijgt nog borstvoeding en pendelt dus mee.

Verzoeker benadrukt weldegelijk hulp te hebben gezocht. Hij legde klacht neer bij de DPJ doch de politie wilde niet tussenbeide komen omdat zij dit als een familiekwestie zagen. De volgende dag barstten verzoekers problemen in alle hevigheid los.

Het is aldus duidelijk dat er heel wat misverstanden bestaan, die tot de bestreden beslissing hebben geleid. Op deze wijze werden de reeds hoger aangehaalde bepaling en beginselen, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij acht de conclusie van verweerder inzake de algemene situatie in Guinee bevreemdend aangezien de COI Focus waarnaar verweerder verwijst melding maakt van de ene mensenrechtenschending na de andere. Verzoeker wijst er tevens op dat de VN zijn bezorgdheid uitte betreffende het buitensporige geweld waaraan de veiligheidstroepen in Guinee zich bezondigen. Het OHCHR heeft hierover eveneens zijn bezorgdheid geuit. De FIDH en de OGDH zijn eveneens bezorgd over de politieke en de veiligheidssituatie in Guinee na het geweld dat zich voordeed in de rand van een betoging op 27 augustus. Dit geweld lag in de lijn van een gespannen politieke context rond de organisatie van de verkiezingen en de onderhandelingen over de samenstelling van de nationale onafhankelijke verkiezingscommissie. Een rapport van de ICG benadrukte het zorgwekkende karakter van de situatie reeds voor de gebeurtenissen van 27 februari. Verzoeker verwijst naar manifestaties die plaatsvonden in de periode van eind 2011 tot begin 2013 en benadrukt dat deze gepaard gingen met excessief geweld. Op 15 november 2013 werd terug een manifestatie georganiseerd door de oppositie in Guinee.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, zoals geüpdatet op 21 november 2013. Hieruit blijkt dat naar aanleiding van de verkiezingen en de bekendmaking van de resultaten verschillende incidenten plaatsvonden. De veiligheid in Guinee is volgens hem niet verzekerd. Hij is van mening dat hij subsidiaire bescherming moet krijgen gelet op de instabiele en gevaarlijke situatie in Guinee. De COI Focus van verweerder maakt duidelijk melding van gewapende conflicten in Guinee.

2.1.3. Verzoeker legt op 19 september 2014 door middel van een aanvullende nota de kopieën neer van grondplannen van de eigendommen in Conakry (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Hij ontving deze van zijn oom en op deze plannen is te zien dat het gaat om terreinen van zijn grootvader en zijn vader. Hij legt tevens de omslag van DHL neer waarin deze stukken werden verstuurd.

2.1.4. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota een rapport van UNHCR neer inzake de gevolgen van Ebola. Hij citeert uit dit rapport een aantal paragrafen inzake de afweging die staten moeten maken in het kader van beslissingen die worden genomen inzake een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst. Verzoeker benadrukt dat het UNHCR van mening is dat het (gedwongen) terugsturen van asielzoekers naar een land dat getroffen is door het Ebola-virus in strijd is met het beleid van de WGO. Volgens verzoeker moet dit virus en de mogelijke blootstelling hiervan in rekening worden genomen bij de beoordeling van een asielaanvraag en een mogelijke (gedwongen) terugkeer van de asielzoeker. Dit virus is niet onder controle en meer en meer mensen raken ermee besmet en overlijden. Verzoeker poneert dat hij afkomstig is van een gebied waar meerdere slachtoffers vielen ten gevolge van Ebola. Ook enkele van zijn burens zijn overleden (rechtsplegingsdossier, stuk 14).

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Vooreerst dient, wat betreft de ter terechtzitting aangevoerde vrees voor besmetting met het Ebola-virus, te worden opgemerkt dat verzoeker niet verder komt dan het uiten van de hypothetische veronderstelling dat hij met dit virus besmet zou kunnen raken bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en dat hij hiertegen door de autoriteiten van dit land niet kan worden beschermd. Verzoeker toont niet aan dat er in Guinee sprake zou zijn van een dermate ernstige uitbraak van het Ebola-virus dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op een besmetting met voormeld virus en hij maakt evenmin *in concreto* aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een persoonlijk en reëel risico zou lopen op een besmetting met dit virus.

Te dezen kan ook nuttig verwezen worden naar overweging 35 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van

onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) waarin gesteld wordt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”* Ebola dient als een gevaar te worden aanzien zoals omschreven in voormelde overweging.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

2.2.4. Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De door verzoeker aangevoerde asielmotieven en moeilijkheden, meer bepaald de problemen die hij zou hebben gekend met de oom die hem de erfenis van zijn vader afhandig wilde maken, houden, net zoals de reeds hoger besproken vrees voor een besmetting met het Ebola-virus, geen verband met één van de voormelde vervolgingsgronden en kunnen bijgevolg niet worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat hij deze per vliegtuig zou hebben afgelegd. Dit klemmt des te meer daar hij over deze reisweg vage en incoherente verklaringen aflegde. Zo kon hij niet aangeven hoeveel zijn oom voor zijn reis zou hebben betaald. Bovendien is het bevreemdend dat hij bij de DVZ niet kon aangeven onder welke naam en met welke vliegtuigmaatschappij hij reisde terwijl hij hiertoe bij het CGVS geruime tijd later wel in staat bleek (administratief dossier, stuk 6, p.4, 20-21; stuk 17, verklaring, nr.35-36). De voormelde vaststellingen vormen een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt verder ondergraven doordat hij herhaald tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verblijfplaats van zijn kinderen in zijn land van herkomst. Hoewel hij verklaart problemen te hebben gekend met zijn oom en zijn stiefmoeder, verklaarde hij initieel dat zijn oudste kind verbleef bij zijn stiefmoeder in Yimbaya en dat zijn jongste kind bij de biologische moeder in Faranah verbleef (administratief dossier, stuk 18, formulier ‘samenstelling van familie’, nr.9). Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker aanvankelijk echter dat zijn twee kinderen in het begin bij de oudere zus van zijn echtgenote verbleven en dat zij op het ogenblik van het gehoor bij zijn oom aan moederszijde, in Hamdallaye in Conakry, verbleven. Tevens gaf hij duidelijk aan dat zijn echtgenote aanvankelijk ook bij deze oom verbleef doch sedertdien verhuisde naar Faranah. Verzoeker preciseerde dat zij aldaar woonde bij haar ouders. Hij gaf tevens aan dat zij voor haar opleiding naar Faranah verhuisde in 2012. Wanneer werd gevraagd: *“Gaat zij soms jullie kinderen bij uw oom in Conakry?”*, antwoordde hij bovendien uitdrukkelijk: *“Neen sinds dat ze is weggegaan is ze nog nt terug gegaan nr Conakry”* (administratief dossier, stuk 6, p.9-10). Even verder verklaarde verzoeker dat zijn echtgenote naar zijn oom kwam voor het huwelijk en vervolgens terugkeerde naar Faranah. Opnieuw stelde hij: *“Ze is nog nt terug gegaan, ze heeft geen vakantie”*. Hij bevestigde nogmaals dat zijn echtgenote de kinderen achterliet bij zijn oom na het huwelijk (*ibid.*, p.10-11). Vervolgens wijzigde hij zijn verklaringen echter opnieuw en beweerde hij dat zijn oudste zoon na het huwelijk bij zijn oom in Conakry bleef en dat zijn jongste zoon door zijn echtgenote naar Faranah werd meegenomen (*ibid.*, p.11). De voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuancering die verzoeker hieraan *post factum* tracht aan te brengen.

Het voorgaande klemt nog des te meer daar verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag of hij nog familie had in Faranah. Dat hij blijkens het voormelde uiteindelijk beweerde dat zijn echtgenote, zijn zoon en zijn schoonouders aldaar verbleven, valt immers geheel niet te rijmen met zijn oorspronkelijke, nochtans duidelijk verklaring dat hij in Faranah geen familie meer had (*ibid.*, p.6).

Verzoeker legde tevens tegenstrijdige verklaringen af over de eigendommen die in Dabola al dan niet nog in het bezit waren van zijn familie. Zo verklaarde hij aanvankelijk duidelijk dat zij aldaar geen eigendom meer hadden. Nadat de vraag werd gesteld wat er dan gebeurde met het familiehuis in Dabola, beweerde hij vervolgens echter dat zijn opa aldaar nog wel één hut had en deze verhuurde. Vervolgens preciseerde hij dat zijn familie er aanvankelijk meer hutten had doch gaf hij aan dat er nog maar één bruikbare hut was en dat deze enige goede hut werd verhuurd (*ibid.*, p.7). In het verzoekschrift legt verzoeker andermaal verklaringen af die met de voormelde gezegden geheel niet kunnen worden gerijmd. Nog daargelaten de vraag of verzoekers uitleg inzake het door elkaar halen van 'grootvader' en 'grootnonkel' plausibel is, blijkt dat hij tijdens het gehoor duidelijk aangaf dat één van beide de verhuurder van het familiehuis in Dabola was, aangezien hij aangaf: "*dat heeft mijn opa verhuurd aan iemand*". In het verzoekschrift en de hierbij gevoegde stamboom, beweert verzoeker echter dat zowel zijn grootvader als zijn grootnonkel reeds zeer lang zijn overleden. Tevens beweert hij dat het zijn nonkel O.D. is die het familiehuis in Dabola verhuurt. Dat er hieromtrent verwarring zou (hebben) bestaan, kan niet worden aangenomen. Verzoeker omschreef O.D. ook tijdens het gehoor immers duidelijk als zijn 'oom' (*ibid.*, p.12-14). Bovendien verklaarde hij tijdens het gehoor bij het CGVS blijkens het voorgaande uitdrukkelijk dat er slechts één hut bruikbaar was en werd verhuurd, terwijl hij in het verzoekschrift beweert dat het meerdere huizen (hutten) betreft. Deze vaststellingen vormen andermaal een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Verzoeker beweert zijn land te zijn ontvlucht ingevolge de problemen die hij kende met zijn oom en zijn stiefmoeder in het kader van een erfenisconflict na het overlijden van zijn vader. Verzoeker laat echter na om enig begin van bewijs bij te brengen ter staving van het feit dat zijn vader zou zijn overleden. Evenmin brengt hij enig bewijs bij van de aanspraken die zijn oom op zijn voorgehouden erfenis zou aanvoeren.

Verzoeker liet voor het CGVS bovendien na om het, voor zijn relaas essentiële, gegeven te staven dat hij in het bezit zou zijn geweest van de eigendomsdocumenten van de goederen die zijn oom zich wilde toe-eigenen. Hij verklaarde nochtans deze documenten in bewaring te hebben gegeven aan zijn oom langs moederszijde en stond nog zowel met zijn vrouw als met deze oom in contact na zijn vertrek uit zijn land van herkomst (*ibid.*, p.8, 21). Hoewel deze documenten een cruciale rol spelen in zijn relaas, bleek verzoeker voorafgaand aan het gehoor bij het CGVS zelfs geen poging te hebben ondernomen om deze te bekomen en hiernaar niet te hebben geïnformeerd. Hij wist immers niet eens of zijn oom deze documenten nog steeds in zijn bezit had (*ibid.*, p.21). Dat verzoeker dergelijke belangrijke documenten aan het CGVS niet voorlegde en hiernaar voorafgaand aan het gehoor bij het CGVS niet eens bleek te hebben gevraagd, getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn beweerde problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de aangevoerde vrees voor vervolging. Dat verzoeker in het kader van onderhavige beroepsprocedure alsnog documenten neerlegt, waarvan overigens niet duidelijk is of het de eigendomsdocumenten betreft waarover hij het had bij het CGVS en waaruit slechts blijkt dat er in de jaren '80 in Conakry eigendommen stonden op naam van zijn grootvader en zijn vader, doet aan de voormelde vaststellingen geenszins afbreuk. Uit voormelde documenten, die bouwplannen betreffen uit 1986, is niet af te leiden wie thans de eigenaar is van de hierop beschreven onroerende goederen.

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonde waarom hij zijn eigendomsrechten, indien hij deze werkelijk middels documenten kan aantonen, niet zou kunnen laten gelden voor een gewone rechtbank, zelfs indien deze zouden betwist worden door een familielid die behoort tot het leger.

Hoewel redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker over een dermate belangrijk element in zijn relaas duidelijke en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen, legde hij over de voormelde eigendomsdocumenten daarenboven uiterst vage verklaringen af tijdens het gehoor bij het CGVS. Hij kon immers slechts met moeite en op vage wijze omschrijven wat er in deze documenten vermeld stond. Bovendien kon hij niet preciseren hoe in Guinee een eigendomsoverdracht geschiedt, hoe zijn vader de eigendomsoverdracht regelde en hoe dit zou moeten verlopen in Guinee (*ibid.*, p.21).

De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees ingevolge het erfenisconflict wordt nog verder ondergraven doordat zijn broer, die net als hem een deel van de erfenis van zijn vader ontving, gewoon in Guinee bleef wonen en aldaar geen problemen kende met zijn oom. Verzoeker verklaarde immers dat

zijn broer het stuk grond erfde dat zijn oom naast voormeld huis wilde bekomen. Bovendien beweerde hij dat het zijn oom, omdat er getuigen waren, niet zozeer te doen was om de documenten doch wel om hem te doden om zo de erfenis te kunnen overnemen. Indien deze verklaring zou overeenstemmen met de werkelijkheid, kan worden aangenomen dat zijn oom ook zijn broer zou viseren (*ibid.*, p.15, 23-24).

Bovendien is het, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, geheel niet plausibel dat verzoekers oom, die volgens hem een machtig militair is en gemakkelijk de eigendom had kunnen opeisen toen zijn vader nog in leven was, dermate lang zou hebben gewacht alvorens te trachten zich het huis en de grond eigen te maken. Hij beweerde immers dat zijn grootvader besloot om zijn vader erfgenaam te maken van al zijn eigendommen en reeds in 1986 overleed (*ibid.*, p.15-17). Dat verzoekers oom, een machtig kapitein, vervolgens gedurende meer dan vijftientig jaar niets zou ondernemen om de goederen te bekomen waarop hij dacht recht te hebben, is onaannemelijk. De uitleg dat zijn oom wachtte omdat hij na het overlijden van verzoekers vader kon huwen met diens vrouw en zo alles kon claimen is in dit kader, gelet op het tijdsverloop en onmogelijke inschatting over wie eerst zou overlijden, niet plausibel. Dat zijn oom er vijftientig jaar lang vanuit zou zijn gegaan dat verzoekers stiefmoeder verzoekers vader zou overleven, kan niet worden aangenomen.

In zoverre verzoeker nog op algemene wijze poneert dat enkele details tegenstrijdig kunnen lijken ingevolge de vertaling, dient te worden opgemerkt dat dit geenszins kan volstaan om afbreuk te doen aan de voormelde, concrete vaststellingen. Verzoeker gaf bij het CGVS aan de tolk goed te begrijpen en er werd hem verduidelijkt dat hij eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) moest melden. Verzoeker maakte nergens melding van problemen inzake de communicatie of vertaling. Ook de advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor maakte hiervan geen melding (*ibid.*, p.1-2, 24). Bovendien zijn de hoger aangehaalde verklaringen duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat er fouten zouden zijn geslopen in de vertaling.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met zijn oom en zijn stiefmoeder ingevolge het erfenisconflict dat zou zijn ontstaan na het overlijden van zijn vader.

De neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van deze problemen kunnen herstellen. De door middel van de op 19 september 2014 per aanvullende nota neergelegde documenten (rechtsplegingsdossier, stuk 7) bevatten geen gegevens die aan het voormelde afbreuk zouden kunnen doen. Ook de documenten in het administratief dossier (stuk 15) bevatten geen dergelijke gegevens.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat de situatie in zijn land van herkomst beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt op basis van de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 16) met recht gemotiveerd dat, hoewel Guinee in 2012 en 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden, er in dit land geen gewapend conflict heerst, geen situatie van willekeurig geweld voorhanden is en geen gewapende oppositie aanwezig is. De door verzoeker aangehaalde incidenten en informatie kunnen hieraan geen afbreuk doen. Met het feit dat zich in Guinee sedert eind 2011 en tot in 2013 manifestaties voordeden, dat deze manifestaties daarbij leidden tot mensenrechtenschendingen, dat zich in Guinee politieke spanningen voordeden en dat er in juli 2013 etnisch geweld plaatsvond in Guinee Forestière, wordt in de voormelde informatie immers terdege rekening gehouden. Het loutere gegeven dat er eind 2013 in de aanloop naar de verkiezingen en na het bekendmaken van de resultaten van deze verkiezingen manifestaties plaatsvonden, kan voorts in het geheel niet volstaan om te besluiten dat de situatie in Guinee op heden zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dat dit niet zo is, blijkt daarenboven uit de informatie die verweerder bij de nota voegt. Uit deze informatie, waarin een opsomming wordt gegeven van de belangrijkste incidenten die plaatsvonden in Guinee tussen 1 november 2013 en 15 juli 2014, blijkt weliswaar dat er nog betogingen en sporadische, op zichzelf staande en lokale incidenten plaatsvonden doch kan geenszins worden afgeleid dat de situatie er van zulke aard is dat er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS